

**„Panna Mária nás učí
otvárať sa Duchu Svätému,“
*páter Kodet na konferencii KCHO.***

Povstávam dnes

*skrže Kristovo narodenie i jeho krst,
skrže jeho ukrižovanie i pohreb,
skrže jeho zmŕtvychvstanie i nanebovstúpenie,
skrže jeho návrat pri poslednom súde.*

Povstávam dnes

*skrže lásku cherubínov, poslušnosť anjelov, podrobenosť archanjelov,
skrže nádej na odplatu pri zmŕtvychvstani.*

*Skrže modlitby patriarchov, skrže výroky prorokov,
skrže vieru vyznávačov, skrže nevinnosť svätých panien,
skrže skutky spravodlivých.*

Povstávam dnes skrže Boha, ktorý ma riad'

*Božia sila, udržuj ma, Božia múdrosť, ved' ma,
Božie oko, pozeraj za mňa, Božie ucho, počuj ma,
Božie slovo, hovor za mňa, Božia ruka, chráň ma,
Božia cesta, prestieraj sa predou mnou,
Boží štít, zatienuj ma,*

*Božie vojsko, chráň ma pred pascami diabol'skými,
pred pokušením hriechu,
pred zvodmi telesnými,
pred každým, kto mi strojí úklady,
či blízko, či ďaleko, či sám, či v dave.*

Kristus bud' so mnou,

Kristus predou mnou, Kristus za mnou,

Kristus bud' vo mne, Kristus podou mnou,

Kristus nado mnou, Kristus bud', kde líham,

Kristus, kde sadám, Kristus, kde vstávam,

Kristus, bud' v srdci každého mysliaceho na mňa,

Kristus v ústach každého hovoriaceho o mne,

Kristus, bud' v každom oku vidiacom ma,

Kristus, bud' v každom uchu počujúcom ma.

Povstávam dnes v sile a moci, skrže Trojicu,

skrže vieru v trojitosť,

skrže vieru v jedinosť jediného Tvorcu sveta.

Svätý Patrik

Jedného večera Passitea zo Sieny išla na návštevu chudobného a niesla mu v zástere chlieb a vajčka. Otec ju prichytil a pýtal sa, čo nesie. Povedala, že kvety. Keď ju požiadal roztvoriť zásteru, miesto jedla v nej boli naozaj kvety, hoci bola tuhá zima.

Niekedy je pohodlnejšie byť v teple domova koláče, než sa podeliť s tými, ktorí mnohokrát hladujú. Dokonca nás ani nenapadne vyjsť von za tým, kto je v núdzi. Možno nám ako výhovorka slúži, že naši príbuzní by to nepochopili. A tak prichádzame o zázrak.

Pápež František na apoštolskej ceste do Kolumbie s mottom „*Demos el primer paso*“ - „Urobme prvý krok“ povedal: „Svätý Peter Claver

aj svätá Maria Bernarda Bütlerová venovali život tým najchudobnejším a vydedeným, a tak ukázali život skutočnej revolúcie, tej evanjeliovej, nie ideologickej, ktorá naozaj oslobodzuje ľudí a spoločnosť spod otroctiev včerajška, no bohužiaľ i dneška. V tomto zmysle „urobiť prvý krok“ – motto cesty – znamená priblížiť sa, skloniť sa, dotknúť sa tela zraneného a opusteného brata. A urobiť tak s Kristom, Pánom, ktorý sa stal pre nás otrokom. Vďaka nemu existuje nádej, lebo on je milosrdenstvo a pokoj.“

Milí čitatelia, urobme prvý krok, a aj v zime rozkvitnú kvety. Tak ako aj vďaka vašim modlitbám rozkvitol do farby náš časopis. Verím, že novým celofarebným číslom Charizmy prinášame radosť, inšpiráciu i zaujímavé informácie.

Andrea Teplanová

Z OBSAHU

2 Zlaté jubileum v Ríme

8 Katolícka charizmatická konferencia

14 Michelle Moran
na Novom svitaní

15 TRPEZLIVO ZNÁŠAŤ
KRIVDU

24 Zákaz
lamentovania!

charizma 3/2017

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

ročník 9, október 2017,

vychádza trikrát do roka

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska

Šéfredaktor: Andrea Teplanová,

Zástupca šéfredaktora: Róbert Lauko

Redaktori: Juraj Pluta, Karolína Búsová, Zuzana Mancovičová

Grafik: Mária Teplanová,

Jazyková úprava: Blanka Kocinová

Adresa redakcie:

Katolícka charizmatická obnova,

Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra,

casopis.kcho@gmail.com,

www.kcho.sk/casopis,

telefón: 0907 751 826

Imprimatur: Mons. Marián Chovanec,

Biskupský úrad Nitra, č. 300/2009,

dňa 10. 3. 2009,

Cenzor: Mons. Peter Brodek

Registrácia: MK SR 18.6.2009 EV

3727/09, IČO 37 960 687,

Tlač: ULTRA PRINT, s.r.o., Bratislava

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov, zaslaných na zverejnenie.

IBAN: SK 8702 0000 0000 1800 629557

V Nitre spoznali skratku k stretnutiu s Duchom Svätým

Spoločenstvá aj sympatizanti Katolíckej charizmatickej obnovy Nitrianskej diecézy sa 27. mája vo farskom kostole sv. Gorazda v Nitre zúčastnili celodenného stretnutia, aby sa pripravili na Turíce.

Stretnutie otvorili mohutné chvály. Vdp. Juraj Pluta v prednáške na tému Pokora poukázal na potrebu osvojiť si pokoru, ako odporúčanú skratku, ktorou sa čo najrýchlejšie môžeme stretnúť s Duchom Svätým. Zároveň pripomenul stupne pýchy, ktoré je podľa sv. Bernarda potrebné odstrániť z nášho života. „Z Božej prítomnosti sa rodí aj živá viera,“ povedal v nasledujúcej prednáške o viere.

Počas adorácie Mons. Peter Brodek požehnal 80 učeníkov, ktorí ukončili seminár Obnovy v Duchu Svätom v Zlatých Moravciach, v Nových Zámkoch a v Dubnici nad Váhom a piatich nových vedúcich spoločenstiev. Podujatie bolo ukončené slávnostnou svätou omšou. -aj-

Vdp. Juraj Pluta

Zažili sme

Zlaté jubileum v Ríme

Rím – Večné mesto, sa od 31. mája začalo naplňovať pútnikmi z celého sveta, aby spoločne oslávili 50 rokov existencie Katolíckej charizmatickej obnovy, k čomu všetkých pozval Svätý Otec František pred dvomi rokmi. Vo štvrtok, 1. júna o deviatej hodine večer, sa stali súčasťou tejto pútnickej rodiny aj stopäťdesiat štyria pútnici zo Slovenska, z Nitrianskej diecézy, pod láskavým vedením generálneho vikára Mons. Petra Brodeka.

Príprava púte bola sprevádzaná vytrvalými modlitbami približne rok pred jej uskutočnením. V každom z troch autobusov cestovali aj kňazi alebo rehoľné sestričky. Chvály Pána spojené s piesňami a čítaním Božieho slova rozradosnili a zväčšili očakávanie. Počas cesty prebiehali bratské rozhovory, zdieľania, modlitby, piesne, hry na gitare či ukulele i oddych.

Už pri príchode do Fraterna Domus – Domu bratov, sa pútnici kochali krásnym prostredím, ktorému, ako videli, bola venovaná citlivá pozornosť. Po krátkom zrelaxovaní sa zišli v tamojšom chráme na slávení Eucharistie. Celebroval ju Mons. Peter Brodek. V kázni páter Milan Toman osvetlil tri pohľady na svedectvá života sv. Františka z Assisi: mať životodarný vzťah s Ježišom (otvorené oči Pána Ježiša na kríži), mať pokoj v srdci, ktorý nám môže dať iba náš Pastier, ak ho nasledujeme, milovať a chrániť stvorenstvo, také, aké nám ho dal Boh bez experimentovania.

Nasledujúci deň účastníci púte navštívili Kolégium sv. Cyrila a Metoda. Najskôr rektor Pavol Zvara pútavo a so zameraním priblížil históriu i súčasnosť, zmysel i dôležitosť ústavu pre našu Cirkev, či ako vydavateľstva, seminára, miesta, kam bez obáv

mohli prísť a prichádzajú slovenskí emigranti alebo pútnici a je o nich postarané. Po svätej omši bolo agapé.

V Chráme sv. Petra

Presun do Chrámu sv. Petra bol za prísnych kontrol a opatrení. Všetci boli vďační za načúvacie prístroje, prostredníctvom ktorých počuli preklad a tiež pokyny pre presuny. V Chráme Sv. Petra sme pre veľký počet návštevníkov mali individuálnu prehliadku. Hoci tu bolo veľa pútnikov, nijako to neubralo na posvätnosti chrámu. Je tu 30 oltárov a zmestí sa doň až 60000 veriacich. Z pamiatok na mňa najväčší dojem urobila socha sv. Petra, ako aj jeho hrob, obraz Pána Ježiša na kríži a sv. Margity Márie Alacoque, apoštolky úcty k Božskému Srdcu Pána Ježiša, tiež Svätého Otca Innocenta XI. Veľmi som ocenila závesom oddelenú kaplnku s celodennou adoráciou, kde sme sa mohli stíšiť a v tichosti porozprávať s Pánom. Navštívili sme aj dolné priestory Chrámu, kde sú pochovaní ďalší pápeži. Určite by som sa sem chcela vrátiť a bez časového obmedzenia rozjímať.

Stretnutie s pápežom Františkom

Po krátkej prestávke sme sa čiastočne autobusom a čiastočne pešo premiestnili do Circo Massimo za podobných bezpečnostných opatrení ako do Chrámu svätého Petra. A tak sme od našich svätých vierozvestcov Cyrila a Metoda prešli k prvému apoštolovi - svätému Petrovi a nakoniec k súčasnému apoštolovi - Svätému Otcovi Františkovi. Program stretnutia s pápežom sa začal o 16.00 hod. príhovorom Michelle Moranovej, prezidentky ICCRS. Ďakovala za požehnaných 50 rokov Obnovy, milostivý čas jubilea, ozrejmla, že Turíce pokračujú aj v tejto dobe, Duch Svätý dýcha na nás nový dych, odvahu, vyháňa strach, ktorý nás paralyzuje. Uschopňuje nás na ohlasovanie evanjelia celému svetu. Program pokračoval vystúpením viacerých chválových skupín a svedectvami, medzi inými i svedectvom Damiána Steyne, ktorý vyjadril, že potrebujeme pokoru a silnú modlitbu, aby sme mohli v mene Pánovom konať zázraky. Počas modlitieb Steyna a jeho modlitbovej skupiny sa stratilo, alebo zmenšilo 51 tumorov, z 350 ľudí sa 200 uzdravilo. Ďalej bol premietaný krátky film o Svätom Otcovi Benediktovi a svätom Jánovi Pavlovi II. a nakoniec o Svätom Otcovi Františkovi, ktorého sme potom aj v skutočnosti mohli privítať. Pápež

František poďakoval za svedectvo, ktoré vydáva charizmatická obnova na tomto mieste. Tak ako Ježiš prisľúbil krst Duchom Svätým, ktorého mali apoštolí očakávať a v deň Turíc všetkých naplnil Duch Svätý, tak sme sa aj my zhromaždili v Circo Massimo bez strachu s otvoreným srdcom. Všetci vyznávajúci: „Ježiš je Pán!“ Zišli sme sa, aby sme nadviazali priateľské i medzinárodné vzťahy, aby naša misia bola jednotná, aby sme ohlasovali lásku Otca všetkým ľuďom a potvrdzovali, že mier je možný. Môžeme to dokázať iba tak, ak bude mier medzi nami. Sú medzi nami rozdiely, ale chceme, aby tu bola zmierená rozličnosť. Zišli sme sa k spoločnej modlitbe, ľudia zo 120 krajín sveta, aby sme oslavovali dielo Ducha Svätého, prúd milosti ako ekumenické dielo. Duch Svätý vytvára jednotu a dáva inšpiráciu, aby tak bolo. Duch Svätý mení ľudí na odvážnych. S vyhlásením Svätého Otca Františka, že Boh urobil Pánom a Mesiášom toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali, alebo bol ukrižovaný, zhromaždenie nadšene súhlasilo. Z úst pápeža zaznela aj veta: „Dnes je viac mučeníkov ako včera!“ Je to pravda. No zabíjajúci sa nepýtajú akej je viery, ale či je kresťan. Nazval to ekumenizmom krvi. Pobádal k ceste pracovať spolu, milovať sa. 50 rokov existencie Katolíckej charizmatickej obnovy je polovica života, ale je to aj chvíľa ísť ďalej. Turíce dávajú zrod Cirkvi. Pán má jedinú nevestu! Duch Svätý nás vedie na cestu obrátenia, cestu k jednote a Charizmatická obnova je jej privilegovaným miestom. Tento prúd milosti je pre všetkých. Nikto tu nie je pánom, všetci sme služobníci. Povedal, že Obnova pripomína svetu moc modlitby chvály

za nezištnú lásku Boha. Každému sa nepáči, ale vychádza z Biblie. Dávid tancoval pred archou zmluvy, nebuďme Micholou, ktorej sa to nepáčilo! Kresťan buď zakusuje radosť vo svojom srdci, alebo tu niečo nefunguje. Nesmieme zabudnúť, že kresťanské ohlasovanie je vždy radostné. Krst v Duchu Svätom, chvála, služba človeku. Nestačí pekne chváliť, ak nepomáham človeku v núdzi. Svätý Otec zaželel Charizmatickej obnove, aby si pripomenula začiatky, zanechala veci pridane človekom a sústredila sa na počúvanie Ducha Svätého. Poďakoval všetkým organizátorom, ocenil ich nezištnú a obetavú prácu. Tiež vyjadril vďaka Katolíckej charizmatickej obnove, že vytvorila Zriaďovacie dokumenty jednotnej medzinárodnej služby, ku ktorej ju vyzval pápež pred dvomi rokmi. Týmto prvým krokom sa jednota – dielo Ducha Svätého postupne stane realitou. „Hľa všetko robím nové!“ (Zjv 21,5) Nakoniec pápež František Obnove povedal, že Cirkev s ňou

počíta. Všetci, ktorí vstúpili do tohto prúdu milosti majú spolu s ostatnými cirkvami spoločne kráčať v modlitbe, v službe chudobným, chorým, neustále chváliť Pána, deliť sa so všetkými s krstom v Duchu Svätom. Osobitne na mňa zapôsobilá modlitba pápeža nad celým zhromaždením – modlitba vkladania rúk. Zhromaždenie ako jeden človek vyznávalo, že Ježiš je Pán, čo bolo aj v rôznych jazykoch napísané na stene pódia. Všetci nadšene prejavovali radosť, jasot, plesanie z lásky nášho Boha. Spoločnou piesňou v rôznych jazykoch a predsa jednotne uznávali, že Pán je naším záchrancom, majstrom, kráľom. Bola to až neskutočná, neuveriteľná oslava Boha, ako zvrchovaného vládcu a milujúceho Otca. Priam hmatateľne bolo cítiť prepojenosť zeme s nebom, Boha so svojimi deťmi. Objímali sme sa, nadväzovali priateľstvá, usmievali sa, pomáhali si Slovák, Brazílčan, Mexičan, Keňan, Poliak, Nemec, Kanaďan, Čech, Rus... Do ubytovne sme sa vrátili síce neskôr, ale plní dojemov, zážitkov, nového poznania, preniknutia Duchom Svätým.

Burácajúce Námestie Sv. Petra

Na druhý deň, v nedeľu sme sa veľmi tešili na slávenie Eucharistie so Svätým Ocom Františkom. Po kontrole i menšej tlačnici sme si našli celkom dobré miesto. Stáli sme v druhom rade pri zábrane na ľavej strane Svätopeterského námestia. Sv. Otec v homílii pripomenul, že ako nemôže byť rozmanitosť bez jednoty, nemôže byť jednota bez rozmanitosti. Podľa jeho slov na vytvorenie jednoty je potrebné odpustenie a láska. Homíliu ukončil modlitbou k Duchu Svätému, aby na nás zostúpil, naučil nás milovať, ako miluje On, odpúšťať, ako odpúšťa On. Po pozdravení KCHO pápežom Svätopeterské námestie zaburácalo hlasnou odpoveďou, akú možno ešte Rím nezažil. Oblohou nad námestím poletovali čajky i holuby a spríjemňovali slávenie svätej omše pod holým nebom. Spreádzali ju nežné spevy detského zboru.

Urobili sme si ešte posledné spoločné fotografie. Po dvoch hodinách voľna sme sa opäť stretli, aby sme sa pomodlili Korunku Božieho milosrdenstva a pomaly sme prechádzali za sprievodu a oboznamovania nás s pamiatkami Ríma slovenskými kňazmi študujúcimi v Ríme ku nástupišťu na autobusy. V duši s poznaním alebo

s pripomenutím, že ekumenizmom, radosťou, nebojácnosťou, spolupatričnosťou a upätím sa na Ducha Svätého môžeme účinne pomáhať vzrastu Božieho kráľovstva, sme sa síce unavení, no šťastní vrátili domov.

Anna Čičmanová

svedectvo

Komu patrí slovenská vlajka pred papamobilom?

Ako som sa dostala na 50. výročie charizmatickej obnovy do Ríma? Bolo to posledné miesto, ktoré bolo voľné - moje.

Ako sme išli na Námestie sv. Petra, stále sme sa tam nevedeli dostať. Všetci okoloidúci nás tlačili dozadu, odtlačali a Slováci s vlajkami boli stále vzadšie a vzadšie. Potom jeden spevák začal spievať pieseň „Ježiš, ty si Kráľ, kráľov Kráľ“, a to sme stále spievali, s vlajkami mávali a zrazu sme zistili, že nás posunul Pán Ježiš až dopredu kolóny. Tí, ktorí nás obehli boli zrazu vzadšie a my - Slováci sme išli dopredu. Na námestí sme sa dostali na pravú stranu, ako vychádzali kňazi z Chrámu sv. Petra. Bol tam obrovský nával, až sa ťažko dýchalo. Modlila som sa v duchu: „Pane Bože, chcem ísť bližšie k tebe, chcem ísť niekde inde.“

A prišla ku mne jedna známa, oslovila ma, že musí ísť na toaletu. Išla som s ňou, aby nebola sama. Všade zábrany, až nás to vyviedlo na nejaký voľný priestor. Ďalej sa už nedalo dostať, ani k tým toaletám sme sa nedostali. Zostali sme na tom voľnom priestranstve, dýchať sme mohli, počuli sme všetko, videli sme všetko. Potom išiel Svätý Otec papamobilom a nikto nevedel, kadiaľ pôjde. Ja

som bola od zábradlia asi meter a pol, a zrazu išiel okolo nás, išla som k zábradliu s tou slovenskou vlajkou a tak som kývala, tak veľmi som kývala pápežovi Františkovi, chválila som ho za jeho službu, za všetko, čo pre nás robí, že sa obetuje za nás a modlí, a tak som ho zdravila: „Za celé Slovensko ťa zdravím!“ oduševnene som mu kývala tou vlajkou, aby bolo vidno Slovensko - aby to videl celý svet. Ako prechádzal okolo, celú ma zalial krásny pocit chladenia v tom horúcom tropickom dni, celú ma ovlažil Duch Svätý.

Keď odišiel, všetci sa rozchádzali a my sme išli hľadať, kde sú naši, mali sme sa stretnúť pri obelisku. Keď sme tam išli, stretla som sa s Filipíncom Henrym, tiež účastníkom stretnutia, ktorý išiel oproti nám, začali sme sa radostne objímať, chcel sa s nami fotiť. Ja som mala predtým strach z černocho a iných rás, stránila som sa ich, mala som odstup, ani to neviem popísať, a tam som ich objímala. Bolo to spontánne, bola to Božia láska a bolo mi jedno, či je to černocho alebo Filipíнец, a to bolo krásne. Verím, že Boh ma v prítomnosti pápeža uzdravil zo strachu a predsudkov voči cudzincom.

Eva Barboriaková

foto: archív

Noví priatelia prežívali spoločnú radosť v Duchu Svätom.

Katolícka charizmatická konferencia

Posledný horúci augustový víkend všetci, túžiaci po zjednotení, obnovení, prichádzali z rôznych kútov Slovenska do Trnavy a v športovej hale znela ľubozvučná záhoráčtina, nitranchina, východniarčina... dokonca čeština. Na celoslovenskú Katolícku charizmatickú konferenciu niektorých prilákalo aj známe meno hlavného prednášajúceho pátra Vojtecha Kodeta.

Úvodné chvály viedol koordinátor KCHO Slovenska vdp. Dušan Lukáč. Povedal: „Duch Svätý je dážď, dáva silu, tvorí vnútorné zjavenie, aby sme cítili, že Pán je v nás.“ Prvá prednáška, samozrejme, patrila človeku, ktorý stál pri vzniku Obnovy v našej krajine - vdp. Václavovi Kociánovi a bola zameraná na tému „Naša cesta v znamení jubileí“. Vysvetlil, ako vznikla KCHO, ako sa rodili prvé spoločenstvá na Slovensku, citoval vyjadrenia a pozitívne postoje jednotlivých pápežov k hnutiu Obnovy a objasnil aj založenie a poslanie združenia JAS, ktoré začalo organizovať konferencie na Slovensku. Spomenul aj úsmevnú príhodu z jednej z konferencií, keď pred halou fajčili niekoľkí fajčiari a otec Kocián sa ich spýtal: „Chutí?“ Odpovedali: „Aj by nechutilo, keby ste sa

za nás pomodlili.“ Po modlitbe nechutilo. Prestali fajčiť.

Trošku sklamaní bolo cítiť na začiatku svätej omše, keď sa nenaplnili očakávania z príchodu arcibiskupa Jána Oroscha, ktorý mal celebrowať svätú omšu, nemohol prísť pre zaneprázdnenosť, ale poslal osobný pozdrav. V kázni zaznela výzva: „Vyprosujeme si dar pokoja pre každého z nás, aby sme ním premohli hluk sveta.“ Kazateľ poukázal na taktiku diavla, ktorou sa snaží prekričať Boží hlas a obráť nás o čas, ktorý máme venovať Bohu, rodine, deťom. Do tejto taktiky patrí snaha, aby ľudia mali neustále zapnutú televíziu, rádio, počítač, aby všade boli časopisy, bulvárne správy, maily plné zbytočností. Ďalšie mohutné chvály dopĺňané darom obrazov a modlitbou viedla Vierka

Nemcová.

„Boh chce veci nad naše sily, ale dá nám na to silu Ducha Svätého,“ povedal páter Wojtech Kodet v sobotu na tému „On ma oslávi“. Povzbudil k rastu v láske, ktorá nehľadá

seba. Bolo vzácne sledovať, ako každú prednášku začínal i končil modlitbou. Občas halou zaznel smiech, keďže páter veľmi vtipne komentoval situácie, o ktorých hovoril a klobúk

dole, ako úprimne v pravde a zároveň s humorom hovoril o sebe. Napríklad sa spýtal: „Máte radi pravdu?“ Všetci skríkli: „Áno!“ On dodal: „Aj o sebe?“ A nastalo ticho. Upozornil na potrebu povedať pravdu s láskou a v pravý čas. Objasnil aj tému „Žíte v moci Božieho Ducha“, kde pozval všetkých k životu v Duchu Svätom, lebo žiadne iné kresťanstvo neexistuje. Účastníci podujatia mali možnosť pristúpiť k sviatosti zmierenia alebo poprosiť o modlitbu modlitebné skupinky. V prednáške „Plameň Ducha neuhášajte“ páter Kodet vysvetlil, ako je dôležité prijať svoje poslanie voči svetu.

Svätú omšu celebroidal Mons. Peter Brodek, generálny vikár. Povedal: „Evanjelizovať znamená stať si vedľa niekoho - do jeho pozície a ukázať mu milovaný cieľ.“ Pripomenul slová pápeža Františka a jeho výzvu ísť na perifériu, k tým najbiednejším, k tým, ku ktorým nik nejde a prinášať pomoc, lásku a skúsenosť krstu Duchom

S v ä t ý m :

„Obnova – prúd milosti, je pre

celú Cirkev, nie iba pre niektorých, všetci sme služobníci tohto prúdu milosti.“ Dodal: „Dúfam, že nájdete zápal Ducha, ktorý vám dá silu, osloviť tých, čo sú vonku.“ Večerná adorácia vedená Mons. Peterom Brodekom

bola prekvapením. Najskôr otec Peter rozprával vlastnú skúsenosť, ako sa pred rokmi stal farárom na veľkom sídlisku v Nitre. Rozhodol sa ísť s procesiou s pánom Ježišom pomedzi paneláky. Pridalo sa asi štyridsať

ľudí, viac bolo tých, ktorí pozerali z okien. Neskôr za ním prišla pani, ktorá mu povedala, že jej manžel vtedy videl z okna prechádzať procesiu a utekal pridať sa k nej. Bol vážne chorý na rakovinu. Z procesie sa vrátil uzdravený - čo potvrdili aj lekárske vyšetrenia.

Na konferencii Pán Ježiš prichádzal do sály netypicky, nik nevedel odkiaľ príde a kadiaľ

bude prechádzať, všetci ho s napätím očakávali

– otáčajúc sa na všetky strany, kde Ho uvidia, klaňali sa, spievali, volali mu na slávu a vyvýšili Ho. Vysoký stojan s monštranciou obkolesili stovky zopätých rúk.

„Keď nevieme, čo Boh od nás chce - nemilujeme ho.“

páter Kodet

Účastníci školy modlitby počas adorácie vedení Duchom Svätým prichádzali k tým, ktorí potrebovali modlitbu a Ježiš konal zázraky. Mnohí usnuli v Duchu Svätom.

Uzdravujúce stretnutie

Pani Eva nám po skončení adorácie porozprávala svoje svedectvo: „Na Katolícku charizmatickú konferenciu som sa tešila. Celý život som si vyčítala, že som bola rozvedená, moje deti mali otca alkoholika, zobrala som si iného muža, vzal si ma aj s dvomi malinkými deťmi, mali dva a štyri roky. Lenže to ešte uškodilo. Aj to som si veľmi vyčítala, že som im nedala správneho otca, moje deti nezažili otcovskú lásku, a preto prosím Pána Boha, aby tú otcovskú lásku spoznali cez neho. Tu, na sobotnej adorácii, som sa odovzdala, nech sa stane jeho vôľa, dala som sa mu celá, povedala: „Fiat. Pane Ježišu, odovzdávam ti celý svoj život, všetky výčitky, ktoré ma trápia.“ Prišla na mňa žiara, cítila som veľkú lásku a spočinula som v Duchu Svätom. Po adorácii ma oslovila pani - vôbec sme sa

Eva Barboriaková zažila uzdravujúce stretnutie s Duchom Svätým.

nepoznali, sedela za mnou a zachytila ma, keď som padala, držala mi hlavu, kým som spočívala v Duchu Svätom, aby sa mi nejako medzi tie stoličky nezakliesnila. Cítila, že mi má povedať: - Už sa nemusíš báť, nič si nevyčítaj, je to v poriadku. Ďakujem Bohu, že ma vypočul.“

V deň Pána

V nedeľnej prednáške na tému "Dostanete silu Ducha Svätého a budete mi svedkami" stále usmievavý a vtipný páter Kodet pripomenul, že tak ako aj učeníci sa často staráme o mnoho vecí, ktoré nepotrebujeme vedieť, napríklad budúce časy; nie je naša starosť poznať čas a okolnosti – vy dostanete silu Ducha – viac ako poznanie, čo bude so svetom. Nie sme tu pre seba, musíme žiť pre iných – to je obrovské vyvolenie. Bohu stačí pár ľudí, aby cez nich mohol konať veľké veci. Pripomenul, že osobné svedectvo je prvá forma evanjelizácie, máme však hovoriť, čo v našom živote koná Boh, nie čo konám ja. V závere prednášky poukázal na Pannu Máriu, ktorá nás učí otvárať sa Duchu Svätému, na jej charizmy a obnovil zasvätenie prítomných jej Nepoškvrnenému Srdcu.

Nedeľná svätá omša bola krásnym ukončením stretnutia. Páter Kodet v kázni povedal: „Keď postavíme svoj život na Kristovi, ostatným budeme skalou, o ktorú sa môžu oprieť. Sme pozvaní, aby sme boli svedkami jeho lásky k nám a našej lásky k nemu.“ Sálou ešte dlho zneli radostné piesne chvál, viali vlajky. Lúčenie bolo ťažké, ale všetci odchádzali posilnení a s veľkými predsavzatiami.

Modlitba umením

Na konferencii bolo možné vybrať si z veľkej ponuky náboženskej literatúry a rôznych predmetov. Zaujímavú vlastnú tvorbu predstavila pani Beata Krasňanská, ktorá vyštudovala umeleckú školu v Trenčíne,

Vlastnú tvorbu predstavila
na konferencii Beata Krasňanská.

módne návrhárstvo, ale vždy sa chcela venovať umeniu - maľbe, vníma, že naša západná kultúra a umenie potrebuje obrozenie práve v Božom Duchu a v tom, aby sa v ňom naozaj ľudia mohli dotýkať Božej lásky a krásy. „To čo maľujem, sa snažím brať ako modlitbu, teda môj duchovný život zdieľam potom s ľuďmi a odovzdávam posolstvo krásy, Boha, viery cez umenie. Najbližšia a najlepšia komunikácia Boha ku mne a vzápätí mňa k ľuďom je práve cez umenie,“ povedala.

Konferenčné poplatky

Prvýkrát bola konferencia bez konferenčného poplatku, aby peniaze pre nikoho neboli prekážkou a každý sa jej mohol zúčastniť. Počas svätých omší mohli dať prítomní milodar na zaplatenie konferenčných poplatkov - podľa

svojich možností. Usporiadatelia na záver odkázali: „Ďakujeme všetkým účastníkom a prispievateľom, že sme mohli uhradiť všetky náklady, ktoré boli spojené s organizáciou konferencie.“

Kapela bez mena

Celé podujatie sprevádzala „Kapela bez mena“, vytvorená z mnohých spoločenstiev, mocne požehnaná Bohom darom chvál a modlitby.

Perfektná „Kapela bez mena“ má dvoch kapelníkov: Vladimíra Malíka a Petra Lišku, ktorí napriek maximálnemu vyťaženiu počas konferencie si našli chvíľku, aby niečo o sebe a kapele prezradili.

Ako sa cíti kapelník kapely, ktorú tak výrazne pochváli páter Kodet?

Vladimír: Táto pocta patrí Duchu Božiemu. Kapelníci sme v podstate dvaja, Peťko je veľmi dobrý v tom, že má výborné nástupy, vie pieseň potiahnuť, ja sa snažím zase niečo vybrať, ale v podstate Duch Svätý je ten, ktorý je kapelníkom. Počúvame jeho hlas.

Vladimír Malík a Peter Liška - kapelníci
„Kapely bez mena“.

Z koľkých spoločností sa skladá kapela?

Peter: Tak toto je naozaj výborná otázka. Ja som si teraz uvedomil, ja sa ospravedlňujem, že ani nepoznám všetkých mená. Ale po tvári ich poznám, to je dôležité a po mene ich pozná Pán, a to je dôležité.

Čiže je zbytočné sa pýtať koľko vás je v kapele? Ako sa vám podarilo dať dohromady toľko ľudí, ktorí sa vôbec nepoznajú a dnes spolu hrajú?

Peter: My sme sa zišli - možno pätnásť ľudí, a je pravda, že sme mali dva nácviky pred tým, takže teraz sme to naozaj odovzdali Pánovi. Ešte dobre, že sme dvaja kapelníci. Ale je výborné, že ľudia sa do toho naozaj vložili, a tak sme sa oslobodili v pocite, že to musí byť perfektné, pretože hovorí sa nobody is perfect, nikto nie je dokonalý a naozaj dokonalý je náš Boh Otec, takže v tomto duchu sme sa snažili a snažíme hrať a cítime, že Pán chvály, nás a hlavne ľudí cez tie chvály požehnáva. Ja by som každému odporúčal,

keď si neviete dať rady, tak sa jednoducho pomodlite, odovzdajte to Pánovi a keďže On dáva vždy viac, ako si my dokážeme pýtať, tak my sme si naozaj pýtali pár hudobníkov a Pán nám ich poslal niekoľko, jemu patrí vďaka a nech je oslávený. Amen. Ja si teraz uvedomujem, že naša kapela, je vlastne celá sála. Celá hala je jedna veľká chválová kapela, my hráme a všetci spievajú. A to je dôležité, nestaviame sa do pozície kapely ako takej, ale chceme chváliť Pána, ale chváliť ho spolu s vami a sme naozaj radi, keď sme sa pozreli do tej sály a ľudia spievali, chválili.

Vladimír: My nad tým tiež krútime hlavami, ale myslím si, že to bol Duch Boží, ktorý to všetko zorganizoval. Som Bohu vďačný, že mi poslal do cesty Peťka a jeho manželku a ostatných, je to veľmi požehnané. Napríklad Paľko bubeník, dva týždne pred tým sme ho v živote nevideli, a dnes hrá s nami, je vynikajúci hudobník a myslím si, že aj výborný človek, takže Duch Boží nás prekvapil tým, že

si vybral sám kapelu a my už sme len tí, ktorí sa to nejakو snažíme viesť.

Mnohí sa pýtali na váš spevník, chceli si ho kúpiť, dá sa niekde zohnať?

Vladimír: Je to úplne nový spevník, ktorý ešte nie je dokončený, nejaké finálne piesne sa doň musia dať, ale dáme ho v elektronickej podobe na našu stránku kcho.sk, takže tam bude možnosť si ho stiahnuť.

Spoločenstvo Michala Archanjela

Na konferencii sa nedalo nevšimnúť si veselé, aktívne a živé spoločenstvo sprevádzané kňazom. Dalo sa tušiť podľa slov, že prišli z ďaleka. Áno, z Východného Slovenska priviedol značnú časť spoločenstva Michala Archanjela otec Imrich Degro.

Počuli sme, že zakladateľom spoločenstva je Duch Svätý, cez koho konal?

Imrich Degro: Vznik spoločenstva si už nepamätám presne - v nejakom 97-98 roku. Z jedného modlitbového spoločenstva veľa ľudí odišlo do Komunity Jána Krstiteľa, ktorá vtedy prichádzala k nám na východ Slovenska. Niektorí necitili, že tam majú vstúpiť. Ja som práve prišiel do Košíc a oni ma oslovili, či by som sa im nevenoval, takže niekde tam sú začiatky. Začali sme sa stretávať, robiť katechézy, po čase aj evanjelizačné akcie navonok, školu modlitby, ktorá už má dlhú tradíciu a postupne prichádzali ďalší. Niektorí už odišli, prišli noví a takto postupne sa spoločenstvo vyvíjalo do dnešnej podoby.

Ste animátorom spoločenstva, aké je animovať také veľké spoločenstvo?

František Klimo: Momentálne nás môže byť približne 45. Je nás viac animátorov, asi sedem, a staráme sa o tie naše ovečky s Božou pomocou.

Stretáte sa všetci členovia naraz alebo máte aj menšie skupinky?

František Klimo: Stretnutia máme spolu, tak v dvojtýždňových intervaloch.

Posledný rok sme mali jeden týždeň chválové stretnutie a druhý týždeň bola adorácia. V budúcom roku to trochu obmeníme, pravdepodobne namiesto adorácie bude svätá omša.

V čom spočíva úloha animátorov?

František Klimo: Animátori sa stretávajú na pravidelných stretnutiach tímu a hľadáme Božiu vôľu, ako môžeme slúžiť v rámci spoločenstva aj navonok. Takže sú takým poradným tímom. A aj v rámci toho chválového stretnutia sa delíme na menšie skupinky, tam prebieha zdieľanie - to majú v podstate na starosti animátori, o tom sa potom zdieľame v animátorskom tíme.

Animátori spoločenstva
Peter Kováč a František Klimo.

Pôsobíte ako akčné spoločenstvo, na konferenciu vás prišlo 25 až z Košíc, ako sa vám to podarilo zorganizovať?

Peter Kováč: Ja som sa nad tým nikdy nezamýšľal, neagitovali sme, skôr si myslím, že je tam oheň Ducha Svätého a ľudia majú sami od seba tú túžbu. Ferko dal výzvu, že je možnosť ísť na konferenciu a mnohí sa prihlásili. Takže je to len v moci Ducha Svätého, nikto z nás, ani z animátorov na tom nemá žiadny podiel.

Čo považujete za hlavnú službu spoločenstva, kam vás Duch Boží vedie?

Peter Kováč: Hlavnou službou je asi modlitba

príhovoru, robili sme aj pre verejnosť moderované adorácie za oslobodenie, uzdravenie a teraz prežívame prelomový čas, Duch Svätý nám otvára nové obzory. Vníname, chceme by sme začať so službou modlitby za chorých, navštevovanie v nemocniciach, na geriatrickej - záujem o ľudí, ktorých možno nikto nenavštevuje, ktorí zostali sami, a ponúknuť im blízkosť človeka a keby bol záujem aj modlitbu príhovoru. Viac sa venovať evanjelizácii, sprostredkovaniu sily Ducha Svätého a Božích milostí aj cez sväté omše za uzdravenie, oslobodenie - evanjelizačné sväté omše. -aj-

Členovia spoločenstva Michala Archanjela na konferencii v Trnave.

ŠKOLA CHARIZIEM DUCHA SVÄTÉHO

V minulom roku v októbri začala škola na rozvíjanie chariziem a darov Ducha Svätého. Nové spoločenstvá bratov a sestier sa stretávali takmer každý mesiac v nedeľné popoludnie v Nitre. Na začiatku sa všetci zjednotili v modlitbe chvál, potom mal Mons. Peter Brodek krátky výklad k darom Ducha Svätého (dar jazykov, výkladu jazykov, dar proroctva, dar uzdravovania, dar viery). Následne sa rozišli v novoutvorených spoločenstvách k modlitbe. Učili sa vnímať konkrétny dar u seba, prosieť zaň alebo ho rozvíjať v modlitbe príhovoru za brata či sestru v skupine.

Účastníci Školy modlitby pripravení ísť sa modliť na konferencii počas adorácie.

Nevedela som presne, čo ma čaká, ale snažila som sa všetko, čo má prísť, odovzdať do Božích rúk. Na prvom stretnutí sme sa rozdelili do skupín k určeným vedúcim. Známi ale aj neznámi ľudia a iné prostredie vyvolávalo vo mne trošku obavu, či som na správnom mieste. Ale zistila som, že moje pochybnosti boli neopodstatnené. Duch Svätý nás každou modlitbou zjednocoval, formoval nové spoločenstvo a každým ďalším stretnutím sme si boli bližší. Začala som vnímať, aké dôležité je odovzdať sa Bohu, aby mohol konať a Duch Svätý prichádzal so svojimi darmi.

Na jednom zo stretnutí po krátkom výklade k daru uzdravovania sme sa rozchádzali do skupín s cieľom prosieť Boha o tento dar. Vždy sme mali možnosť modlitby aj za konkrétneho brata alebo sestru, podľa potreby a podľa toho, ako nás viedol Duch Svätý. Viacerí vystúpili s prosbou o modlitbu za uzdravenie a po krátkej modlitbe, kde sme prosili Pána, aby nám dal poznať, za koho sa budeme modliť. Vedúci našej skupinky dostal poznanie, že som to ja. Pred rokom a pol mi lekári diagnostikovali nevyliciteľné ochorenie centrálneho nervového systému. Bratia a sestry utvorili okolo mňa kruh a začali sa modliť. Fyzicky som pociťovala na celej hlave zvláštne mravčenie a slzy mi stekali nekontrolovateľne po lícach. Cítila som aj strach, lebo som vôbec nevedela pochopiť, čo sa to deje, ale popri tom som odovzdávala všetko, všetok strach z choroby a celé svoje srdce Bohu a ďakovala som za mojich bratov a sestry, ktorí sa modlili. Všetci sa modlili srdcom, v jazykoch, spievali v jazykoch, bola to modlitba bez slov a predsa taká mocná. Pán Boh použil každého podľa svojej vôle a obdaril

viacerých obrazmi a poznaním. Po modlitbe sme sa zdieľali a zrazu mi jeden z bratov povedal: „Si uzdravená!“ Bolo to vypovedané s takou istotou, že ani on sám si to nevedel vysvetliť. Sedela som ako obarená, neschopná pochopiť, čo sa práve udialo. Nakoniec mi podali ruku a pomohli vstať zo stoličky a vtom sa mi vydral z hrdla veľký vzlyk, ani neviem, kde sa to vo mne nabralo. Niečo zo mňa opadlo a pociťala som úľavu. Stále je to pre mňa nepochopiteľné, ale chcem Bohu dôverovať a veriť, že ma uzdravil. Napokon mi to dennodenne dokazuje. Nemám žiadne príznaky choroby a aj keď posledné výsledky vyšetrení tvrdia opak, po fyzickej stránke sa choroba vôbec neprejavuje. Vďaka Bohu!

V škole sa tiež učilo modlitbou a darmi Ducha Svätého sprostredkovať Ježiša druhým. Možnosťou naučené použiť v praxi bola aj služba modlitby prihovoru bratom a sestrám na seminári KCHO Život v Duchu. Stále sa učíme obnoveným vnímaním darov Ducha Svätého prosieť Pána za tých, ktorí sa rozhodli kráčať po ceste života s ním, zjednocovať sa s bratmi a sestrami v modlitbe, vytvárať vzťahy, cez ktoré Boh môže konať, prehlbovať túžbu slúžiť ostatným, viesť vystúpiť zo zabehnutých spoločenstiev a vytvoriť nové vzťahy.

Škola modlitby v Duchu Svätom bola dar, ktorý posmeľuje a učí väčšej dôvere a viere, že Boh skrze Ducha Svätého koná, uzdravuje, dáva dary a usmerňuje. Povzbudzujem všetkých, ktorí nemali odvahu ísť do tejto školy, aby sa nenechali ovládnuť strachom a obavami, či sú hodní alebo schopní. Nikto nie je! Ale Boh je, lebo je dobrý a Všemohúci a On nás uschnopní.

m.

Michelle Moran na Novom svitaní

Na pútnickom mieste Skalka pri Trenčíne sa 15. až 19. júla konala piata Pútnická konferencia Nové svitanie. Prvým hosťom bola bývalá prezidentka Celosvetovej katolíckej charizmatickej obnovy pani Michelle Moran. „Toto je pre nás zvláštny čas, pretože oslavujeme 50. výročie Katolíckej charizmatickej obnovy. Čas jubilea je vždy časom požehnania, je to čas mimoriadnych milostí,“ pripomenula počas prednášky.

Pani Michelle Moran upozornila na to, aby sme počas konferencii urobili dve veci. Očakávali, neboli len diváci, ktorí sa pozerajú na to, čo sa deje. Aby sme očakávali, že Boh bude robiť niečo nové v našich životoch. A po druhé, aby sme boli pripravení na prekvapenia Ducha Svätého.

Milosť Katolíckej charizmatickej obnovy začala v roku 1967 u študentov na vysokej škole v Spojených štátoch. Za základný míľnik sa pokladajú duchovné cvičenia, kde počas víkendu prišlo 25 mladých ľudí na obnovu. A keď vošli do kaplnky, aby sa modlili, mnohí pocítili mocný pocit prítomnosti Boha. V ich životoch sa niečo zmenilo a Pán začal vylievať živú vodu v katolíckej Cirkvi.

Táto živá voda Ducha Svätého sa za posledných 50 rokov dostala k 120 miliónom ľudí. Ako uviedla Michelle Moran: „Patríme do jednej veľkej rodiny. Ľudia sa usilujú ísť hlbšie s Duchom Svätým.“ Vyzvala nás, aby sme mysleli

vo väčšom. Jednou z vecí, ktorá sa stane, keď sme pokrstení v Duchu Svätom, je to, že začneme vedieť, že sme milovaní Bohom. Je rozdiel medzi tým vedieť - Boh je láska a tým, keď vieme, že Boh miluje mňa. Ten rozdiel je v objektívnej pravde - Boh je láska a v osobnej skúsenosti - Boh ma miluje. Boh chce obrátiť naše srdcia. Na záver vyzvala všetkých s rozhodnosťou: "Nech toto zhromaždenie chváli Pána!"

Povzbudivá prednáška bola skutočne dôstojným začiatkom piatej pútnickej konferencie na Skalke. Prekladateľka zvládla anglický preklad do slovenčiny na jednotku. Čo dodať? Po desaťročnom pôsobení pani Michelle Moran v službe prezidentky celosvetovej charizmatickej obnovy jej musíme poďakovať za všetko, čo pre Obnovu urobila. Naďalej bude spolupracovať so Svätým Otcom aj spoločenstvami vo svete. Novým prezidentom je pán Jim Murphy z USA.

Róbert Lauko, foto: RL

TRPEZLIVO ZNÁŠAŤ KRIVDU

Často sme vystavení stretnutiu sa so zlobou, urážkou, krivdou zo strany zlých ľudí, s bolesťou, ktorú ktosi vedome i nevedome spôsobuje. Ako odpoveď sa vtedy rodí chuť po odvete, pomste, odplatení sa tým istým. Ale Ježiš učí, že zlo sa nemôže skrze nás množiť. Ak totiž ktosi hodí do nás kameň – je jeden bijúci, druhý dobitý. Keby zasiahnutý kameňom zdvihol kameň a vrátil úder protivníkovi – už sú dvaja bijúci a dvaja dobití. Ježiš nás vyzýva, aby sme trpezlivo znášali krivdy, aby sa skrze nás nemnožil hriech, aby sme zadržali „vyrovnávajúci“ úder účtujúci krivdu.

So zaľatosťou i zatvrdnutým srdcom svojich protivníkov sa stretával Pán Ježiš počas svojej činnosti. Niekoľko ráz ho chceli dokonca zabiť. Prví, ktorí zaútočili na jeho život boli obyvatelia Nazaretu, pobúrení slovami, ktoré počuli: „*Vstali, vyhnali ho z mesta a viedli do až na zráz vrchu, na ktorom bolo ich mesto postavené, a odtiaľ ho chceli zhodiť. Ale on prešiel pomedzi nich a odišiel*“ (Lk 4, 29-30). V inom prípade sa ho usilovali ukameňovať: „*Židia znova zdvihli kamene a chceli ho kameňovať. (...) za rúhanie, preto, že hoci si človek, robíš sa Bohom*“ (Jn 10, 31.33). Evanjeliá ešte niekoľko ráz spomínajú iné, neúčinné pokusy drastického ukončenia mesiášskej činnosti Ježiša (por. Jn 7, 30-44; 8, 59; 10, 39).

Príchod Božieho Syna na svet prebudil v hriešnikoch mnoho nenávisti. Kým jedných jeho slová a skutky otvárali na lásku a úžasné Božie milosrdenstvo, iní pred ním zabuchli dvere, zatvárali sa vo svojich úkrytoch, posilňovali svoju zatvrdnutosť srdca.

Na ceste do „chladného srdca“ veľmi nebezpečnou fázou duchovného rozvoja je súhlas na čoraz drastickejšie kompromisy so zlom. Človek si pomaly navyká na zlo, obklopuje sa ním. Zlo naplňa čoraz viac jeho srdce, stáva sa jeho obsahom, pričom umenšuje silu dobra a morálnu citlivosť.

Trpezlivosť je správnu odpoveďou na zlo. Krivditeľ ju môže dokonca chápať ako

bezmocnosť, či dokonca provokáciu. Kresťan si však volí jednoznačnú cestu: „Premáhaj zlo dobrom“ (Rim 12, 2). Trpezlivosť to nie je slabosť, ale čnosť, sila a užitočnosť. Spája sa s utrpením, je ťažká a niekedy bolestná, vyžaduje si veľa sebazaprenia. Trpezlivosť môže byť teda druhom spoluutrpenia, „compassion“, „spolucitenia“ voči čomusi, čo sa nedá zniesť bez utrpenia. V Písme je trpezlivosť pripisovaná Bohu: „*Pán je k ľuďom trpezlivý a vylial na nich svoje milosrdenstvo*“ (Sir 18, 11) Trpezlivosť sa spája s porozumením: „*Pán nemešká s prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká; on je len trpezlivý s vami a nechce, aby niekto zahynul, ale aby sa všetci dali na pokánie*“ (2 Pt 3,9n)

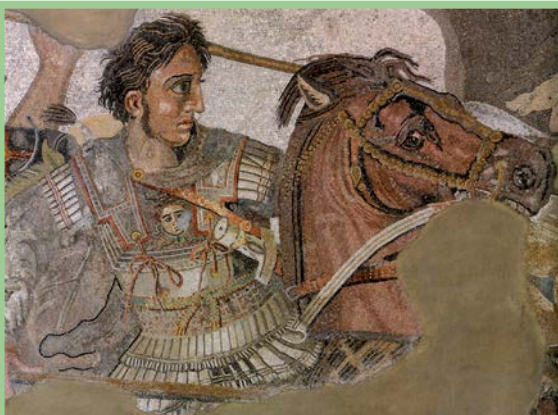

„Tvrším, že vďaka trpezlivosti rozoznávame, či v duši sú alebo nie sú čnosti. Ale ako rozpoznávame, že v nej nie sú? Vďaka netrpezlivosti.“

Sv. Katarína Sienská

Jedno z Ježišových podobenstiev o Božom milosrdenstve obsahuje volanie o trpezlivosť Boha. Sluha, ktorý prosí o milosrdenstvo (neskôr sa ukáže, že sám je nemilosrdný), volá sa dlžník: „Pane, maj trpezlivosť so mnou a všetko ti vrátim“ (Mt 18, 16).

Trpezlivé očakávanie na obrátenie krivditeľa vyplýva z nádeje, že taká pozitívna zmena je možná. Trpezlivosť voči nemu je prejavom postoja plného dôvery, čo sa týka zmien, ktoré môžu nastať, hoci od nás nezávisia. Slovo „tolerancia“ (o latinského „tolerare“ – dvíhať, nosiť, znášať), môže tiež znamenať vôľu znášať krivdu, pričom sa vnáša element otvorenia sa na možný lepší svet. Zbigniew Herbert v jednom zo svojich textov uviedol známy mýtus o gordickom uzle. V paláci v Gordione od vekov stál voz kráľa Trácie, Midasa, na oji ktorého bol priviazaný uzol. Rozprávania hovori, že kto ho rozviaže, bude kráľom Grécka. Nikomu sa to však nepodarilo. Až Alexander vyriešil problém. Najprv sa pokúšal nájsť akýsi prúd vlákien, ktorý by viedol do hĺbky uzla. Po niekoľkých zbytočných pokusoch vzal meč a uzol preťal. V noci prišla snežná búrka – nezvyklá v tej dobe – čo bolo pre kňazov znamením, že bohovia tleskajú Alexandrovmu činu. Na druhý deň on opustil Gordion, a v krátkom čase dobyl skoro celý vtedajší svet. Herbert však neschvaľuje čin Alexandra. V náčrte s názvom „Gordický uzol“ dopisuje fiktívny list Aristotela vládcovi, v ktorom

Trpezlivé rozviazanie uzla je ťažké a vyžaduje trpezlivosť, ako veci ľudského srdca, ktoré je niekedy zatvrdnuté, hoci je stvorené pre lásku.

filozof vyčíta svojmu dávnešnému žiakovi, že nebol na výške svojej úlohy: „Uzol totiž bolo treba rozviazať – nie preťať. To mohol urobiť iba úbohý barbar...“

Riešenie problémov nie je vždy možné s cholerickou ráznosťou alebo intelektuálnou operáciou. Bezradnosť voči zamotanej matérii sveta, či napätým medziľudským vzťahom si vyžaduje veľa pokornej trpezlivosti. Už samotný útok Alexandra na uzol bol znakom jeho bezcitnosti. Trpezlivé rozviazanie uzla je ťažké a vyžaduje trpezlivosť, ako veci ľudského srdca, ktoré je niekedy zatvrdnuté, hoci je stvorené pre lásku.

„*Láska je trpezlivá.*“ (1 Kor 13,4) Doslovný preklad z gréčtiny znie: „láska má veľké srdce.“

Na druhej strane, netrpezlivosť je znakom prilipnutia k našim predstavám a úmyslom, ba až odhodlania vykonať všetko na ich uskutočnenie. Netrpezlivosť vyjadruje egocentrizmus i veľkú mieru neslobody. Sv. Katarína Sienská píše: „*Trpezlivosť sa prejaví iba v ťažkých časoch, pretože túto čnosť sprevádzajú ťažkosti. Ved' ten, kto sa netrápí, nepotrebuje trpezlivosť, keďže mu nikto nekrivdí. Tvrdím, že vďaka trpezlivosti rozoznávame, či v duši sú alebo nie sú čnosti. Ale ako rozpoznávame, že v nej nie sú? Vďaka netrpezlivosti.*“

Svätý Pavol nás povzbudzuje: „*Aj my sami, čo máme prvotiny Ducha, aj my vo svojom vnútri vzdycháme a očakávame adoptívne synovstvo, vykúpenie svojho tela. Lebo v nádeji sme spasení. Ale nádej, ktorú možno vidieť, nie je nádej. Lebo kto dúfa v niečo, čo vidí? Ale ak dúfame v niečo, čo nevidíme, trpezlivo to očakávame.*“ (Rim 8, 23-25)

Trpezlivosť je vzácnou príležitosťou milovať Boha vo všetkom. Nehovoriac o vzácnom svedectve, ktoré vydáva človek trpezlivo znášajúci krivdu. Stáva sa v trpezlivosti spolutvorcom rozmnoženia Božej lásky medzi nami.

„*Za príklad, ako trpieť a byť trpezlivým, berte si, bratia, prorokov, ktorí hovorili v mene Pánovom.*“ (Jak 5,10) Nech trpezlivosť je ozdobou lásky Božej v nás i medzi nami. „*Nech Pán vedie vaše srdcia k Božej láske a ku Kristovej trpezlivosti.*“ (2 Sol 3,5)

Peter Brodek

Pápež František

Odkazy z Ríma

• Na pranie Svätého Otca mali oslavy 50. výročia vzniku Katolíckej charizmatickej obnovy ekumenický rozmer. Poďakoval zástupcom protestantských spoločností za ich ekumenické snahy: „Ďakujem vám za to, čo robíte, za prácu pre jednotu kresťanov, všetci spolu, ako si praje Pán. Kráčajme spoločne, spoločne pomáhajme chudobným, spoločne v charite, spoločne vo výchove: všetci spolu. A nech teológovia z ich strany pracujú a pomáhajú nám. My však vždy kráčajme, nikdy nehybne nestojme, vždy v pohybe a spoločne. Toto je to, čo si prajem, a ďakujem vám, pretože viem, že vy to robíte.“

• Pápežský kazateľ páter Raniero Cantalamessa na pozadí

obrazu Babylonskej veže poukázal na dielo Ducha Svätého, ktorým je odpútanie človeka z jeho upätosti na seba samého a jeho nasmerovanie ku Kristovi. Kopernikovským obratom nazval „krst v Duchu Svätom“, ktorý spoločenstvu učeníkov umožňuje prejsť od zameriavania sa čisto na seba k zameraniu sa na Boha, na „veľkú jednotu, ktorou je celé Kristovo telo, ba celé ľudstvo“.

• Svätý Otec František zdôraznil zjednocujúce pôsobenie Ducha Svätého, ktorý vytvára medzi veriacimi „zmierenú rozličnosť“.

• Katolícku charizmatickú obnovu pápež označil za „prúd milosti Ducha Svätého“. Pripomenul, že toto dielo malo ekumenický charakter už od svojho počiatku pred polstoročím.

• Páter Cantalamessa spolu s pastorm Traettino v spoločnej ekumenickej modlitbe odprosovali za hriech rozdelenia kresťanov.

• Pápež František poďakoval Katolíckej charizmatickej obnove za to, čo dala Cirkvi počas 50 rokov a povzbudil k novej angažovanosti slovami: „Deliť sa so všetkými v Cirkvi s krstom v Duchu Svätom, chváliť Pána bez prestania, spoločne kráčať s kresťanmi rozličných cirkví a kresťanskými spoločenstvami v modlitbe a v činnosti pre chudobných. Slúžiť tým najchudobnejším a chorým. Toto očakáva Cirkev a pápež od vás, Katolícka charizmatická obnova, ale od vás všetkých: všetkých, ktorí ste vstúpili do tohto prúdu milosti!“

Pastor Traettino a páter Cantalamessa

-aj-,
foto: internet

**Vincenta Mária
Kořínková, SCB**

- zo spoločenstva Kongregácie Milosrdných sestier sv. Karla Boromejského
- narodená v Ostrave v roku 1964
- počas komunizmu, v roku 1979 vstúpila tajne k sestrám boromejkám v Prahe, rozhodla sa ako pätnásťročná
- je zapojená do Pastoračie povolani v Českej republike - cieľom je pomôcť mladému človeku objaviť Boží plán v jeho živote.

Bez Ducha Svätého by bol život živorením

„Duch Svätý nám dal veľký dar, ktorému sa hovorí milosrdenstvo. Mala by som žiť z Božieho milosrdenstva a preukazovať ho všetkým, s ktorými sa stretávam. Zo strany Boha to funguje vždy, ale ja v milosrdenstve pokrývkavam a mám čo robiť celý život,“ hovorí sestra Vincenta, ktorá patrí do spoločenstva Kongregácie Milosrdných sestier sv. Karla Boromejského.

Bol vo vašom živote nejaký rozhodný krok, ktorý ovplyvnil rozhodnutie vstúpiť do rehole? Prečo ste si zvolili práve túto?

Bolo by to na dlhé rozprávanie. Pokiaľ mám povedať niečo v skratke, tak zamilovala som sa do Boha a šla som za Ním. Boh ma volal postupne.

A zatiaľ ja som ti tú lásku už dokázal, zomrel som za teba!“ V tú chvíľu som pochopila, že Ježiš je ten najväčší a najlepší priateľ, pre ktorého chcem žiť.

Bolo to však v dobe komunizmu, kedy bol zákaz vstupu do kláštora. Obliečku a prvé sľuby v roku 1987 som mala v tajnosti pred svetom. Až pri večných sľuboch, mala som už 26 rokov a písal sa rok 1990, som mohla verejne zložiť Bohu sľub milosrdenstva, chudoby, čistoty a poslušnosti. Dnes, po 30 rokoch v zasvätenom živote, ďakujem Bohu, že ma nenechal na pokoji a stále ma priťahoval k sebe. Som šťastná a môžem povedať, že žijem i v kláštore svoje ženstvo a duchovné materstvo naplno. Inak to nejde.

Boh ma svojim požehnaním a svojou láskou sprevádza celý život. Odpúšťa mi všetky moje hriechy, stále ma má rád a stále ma prijíma. Ďakujem Bohu, že ma povolal tak skoro, pretože viem, že to nie je obvyklé.

Ako vyzerá bežný deň boromejky?

Každá komunita boromejok má svoj denný rád, schválený generálnou predstavenou. V ňom je dostatok času na modlitbu, prácu, rekreáciu i odpočinok. Máme denne svätú omšu, rozjímavú modlitbu, modlitbu breviára, adoráciu, duchovné čítanie, ruženec, atď. Mnohé časti dňa máme spoločné, niektoré súkromné, a to podľa práce, ktorú sestra podľa svojej profesie zastáva.

Pred Veľkou nocou ste organizovali duchovné cvičenia na Slovensku. Čo vás k tomu viedlo?

Cez víkend, pred Svätým týždňom, som organizovala duchovnú obnovu pre slovenské dievčatá v Nitre na Kalvárii v Misijnom dome, kde naše sestry boromejky začali pôsobiť v roku

Keď som videla prvýkrát rehoľné sestry, mala som sotva štyri roky. Vtedy som v srdci cítila, že budem raz ako ony. V ôsmich rokoch, po 1. svätom prijímaní, som Bohu povedala, že chcem byť len Jeho. V trinástich sa mi začali veľmi páčiť chlapi a vnímala som, že ľudská láska je krásna. Zaháňala som myšlienku na kláštor. Prosila som Boha, aby ma už ďalej nepriťahoval a dal mi pokoj. Boh mi doprial poznať ľudskú lásku a dal mi túžbu po vlastných deťoch. Začala som chodiť na diskotéky, plesy a maľovať sa.

V pätnástich som „náhodou“ kľačala v jednej kaplnke, kde ma zaujal Ježiš na kríži. Ako keby mi povedal: „Maruška, hľadáš človeka, ktorý by ťa mal veľmi rád, snáď i život by za teba položil...

2015. V Českej republike som aktívna v pastorácii povolani. Veľa pracujem s mládežou, slúžim im v duchovnom sprevádzaní a zúčastňujem sa ich stretnutí na rôznych úrovniach. Občas mám prednášky o životnom povolaní. Keď začali boromejky pôsobiť na Slovensku, generálna predstavená ma prosila, aby som i v Nitre ponúkla dievčatám nejakú duchovnú obnovu. To sa podarilo v spolupráci s miestnymi kňazmi - verbistami a boromejkami. Prebehla duchovná obnova na tému: „Baránok, ktorý bol za nás obetovaný“. Rada zase znovu prídem na Slovensko.

Cítite pôsobenie Ducha Svätého vo svojom živote?

Vnímam, že bez Ducha Svätého by bol život živorením, bez Neho by bol život smutným. Môžem sa radovať. Dostala som Ducha Svätého prvýkrát pri krste. On prichádza, kedykoľvek o to prosím. Vnímam ho stále, že je so mnou, On to inak nevie, veď je Boh, ktorý je všadeprítomný.

Čo by ste povedali, keby sa niekto spýtal:

„Ako viete, že existuje Boh?“

Povedala by som mu, že neviem, ale verím. Verím v existenciu Boha, ktorý mi dáva každým dňom najavo, že existuje. Stačí sa „pozrieť“ do svojho vnútra. Tam je, rozprávam sa s Ním. Cítim Jeho lásku a nehu. Viem, že viera je dar, ktorý som dostala od Boha a rada by som to vykričala do sveta, že Boh má rád všetkých ľudí. Každému človeku je daná túžba po Bohu, ale niekto to nevie pomenovať, že je to Boh, po ktorom túži. Boh je Láska a každý človek túži po láske. Zasvätený človek by mal byť zamilovaný stále...do Boha i do ostatných ľudí.

Rada by som žila tak, aby ľudia, ktorých stretám, uverili v existenciu Boha a boli šťastní ako ja.

Zuzana Mancovičová

Foto: archív V.M.K.

Pre sestru Vincentu sú sympatickí všetci mladí ľudia z celého sveta.

Páter Elias Vella:

Aj neveriacemu poviem, postav si na prvé miesto lásku a všetky jej dôsledky. Potom nebudeš môcť urobiť množstvo vecí, lebo nie sú v kontakte s láskou.

Roky vedie na Slovensku semináre za vnútorné uzdravenie. Desiatky ľudí mu vďačia za radikálnu zmenu v kvalite osobného života. Pochádza z Malty. Pre Slovákov je jeden z najznámejších exorcistov, ktorého Boh volá do služby po celom svete. I toto leto strávil páter Elias Vella na Slovensku a v Nitre viedol semináre s témou „Ako sa modliť za uzdravenie iných,“ „Utrpenie - trest alebo dar“.

Prečo potrebujú ľudia chodiť na semináre o uzdravení, keď máme lekárov a psychiatrov?

V prvom rade sa snažíme dať ľuďom skôr zážitok, než školenie na túto tému. Keď prídu na seminár, nevylučujeme, že psychológovia, psychiatri a doktori sú dôležití. Ale veríme, že každá z prírodných vied má svoje obmedzenia. Vráťanie psychológie, filozofie, teológie, každá veda je obmedzená. A preto veľakrát musíme zájsť za jej hranice. Napríklad psychológ povie, že by ste mali odpustiť svojmu agresorovi znásilnenie, že nám ublížil. Ale psychológia nám nebude schopná dať silu, aby sme to urobili. Táto sila pochádza iba od Boha. A preto ľudia prichádzajú na seminár. Neprichádzajú učiť sa, ale zažiť Božiu lásku.

Ale to nie je dobrá správa pre neveriacich

Vždy hovorím, že neveriaci sú vždy v horšej situácii, ako veriaci. Pretože musia vyriešiť svoje problémy ľudskými zdrojmi, ľudskými silami. Kým veriaci sa môže okrem ľudských schopností

obrátiť aj na Boha, na Božiu moc. Preto nám Ježiš hovorí, aby sme dobrú zvesť posúvali všetkým.

Človek nie je schopný sám odpustiť vlastnou vôľou, vlastnou silou? Boh predsa miluje všetkých. Moslimov, kresťanov, neveriacich. Nedáva im automaticky aj silu odpúšťať? Musia sa ľudia obrátiť na neho v modlitbe?

Je veľmi ťažké odpustiť iba ľudskými silami. Keď máme napríklad nepriateľov. Logicky vám myseľ hovorí, aby ste neodpustili, lebo je to vaša nevýhoda. Môžete dospieť k tomuto poznaniu, že treba odpustiť, ale je veľmi ťažké odpustiť vtedy, keď to vo vás vrie. Pravdaže, Boh miluje každého a dáva nám schopnosť odpúšťať, ale bez jeho pomoci je to veľmi ťažké. Napríklad človek, ktorý verí a trpí, je schopný znášať utrpenie lepšie ako neveriaci. To je každodenná skúsenosť. Nehovorím, že by sa Boh o každého nestaral. Stará sa a miluje každého. Ale, keď ho postavíme bokom a chceme veci robiť len vlastnými silami, sťažujeme si život.

Môžeme teda vyhlásiť, že väčšina ľudí, napríklad na psychiatrii, nemá šancu na skutočné vyzdravenie, ak nemá vieru v Boha a neutieka sa k jeho pomoci? Bola by takáto veta vecne v poriadku?

Nie, nemyslím si, že by to bolo v poriadku, lebo nie je správne generalizovať. Ale budem citovať známeho psychiatra Kenneth McAlla, ktorý je aj autorom bestselleru o uzdravení rodových koreňov. Hovorí o tom, že väčšina ľudí na psychiatrii nikdy nebude uzdravená liekmi. Ale iba, ak im niekto pomôže odpustiť. Nehovorím, že psychiatria alebo psychológia nie sú dobré. Sú ale obmedzené. Počas seminára o uzdravení zakúšame, že sme milovaní Bohom, to je to najväčšie uzdravenie. Neveriaci je tiež milovaný Bohom, ale nie je schopný to cítiť. Pretože v to neverí. Boh ho miluje, ale je tam niečo, čo blokuje jeho lásku. Ako celok to nemôže mať potom pozitívny výsledok.

Čo odpustenie zabezpečuje? Prečo je také dôležité? Prečo nie je dobré riešiť veci nenávisťou?

Nenávisť nás robí neslobodnými, zväzuje nás. Ak má niekto v sebe nenávisť, do svojho vnútra prináša strach, hnev, napätie. Nie je slobodný, je zablokovaný. Odpúšťanie nie je len náboženskou technikou. Aj psychológovia dospeli k bodu, že žiadajú svojich klientov, aby odpustili. Človek, ktorý zažil napríklad týranie. Psychológ v spolupráci s ním hľadá koreň toho, čo sa stalo. Robí tak s klientom dobrú prácu, ale, príde k bodu, keď povie, že sa musí oslobodiť od svojho agresora. A presne to je odpustenie. Ale ako sme už spomínali, ľudskými silami je táto vec priam nemožná, je nad ľudské schopnosti. Odpustiť človeku, ktorý ma ponižoval, týral, zneužíval je veľmi ťažké.

Na jednej z prednášok ste povedali, že ak odpustím, tak sa odpútavam, oslobodzujem od človeka, ktorý mi ublížil. Jeho nenávisť nemá teda na mňa viac vplyv?

Áno. Keď sa napríklad stretnem s priateľom, cítim sa dobre, pretože vysiela smerom ku mne pozitívnu silu. Človek, ktorý mi ubližuje, ma zasahuje negatívnou energiou. A keď takého človeka stretnem, nemusí ani nič povedať a ja

sa cítim zle. Keď ale odpustím, odstrihnem s ním spojenie a on nemá na mňa viac dosah, jeho negativizmus ma už viac nezväzuje. Aj keď vás bude nenávidieť, vaše odpustenie vás oslobodzuje a robí nezávislým od tejto nenávisti. Ste slobodný.

Kde je hranica medzi spravodlivým hnevom, potláčaním negatívnych emócií a skutočným odpustením?

Nikdy nesmieme potláčať emócie. Odpustením mením negatívne emócie na pozitívne. Takto ich nepotláčam. Potláčať emócie znamená, že ťa nenávidím, ale pokúšam sa na teba usmiať. V skutočnosti sa ale necítim dobre. Tým, že potláčam, neuzdravujem. Uzdravujem svoje emócie iba tým, že ich dám do rovnováhy a jedinou rovnováhou je láska. Čokoľvek, čo nie je láska, je negatívne.

A kde je v tom celom spravodlivý hnev?

Áno, existuje spravodlivý hnev. Aj sv. Pavol hovorí: „Hnevajte sa, ale nehrešte.“ Ale hnev, ktorému predchádza alebo nasleduje nenávisť, nie je spravodlivým hnevom. Napríklad Ján Pavol II. sa na Sicílii postavil proti mafii. Použil nahnevané výrazy, aby zdôraznil, čo chce povedať, nie preto, že by strácal kontrolu nad sebou. To bol spravodlivý hnev. Ale po ňom nenasledovala nenávisť.

Semináre o uzdravovaní vediete na Slovensku už roky. Veľa ľudí trpí depresiami, podľa štatistik sa ich počty zväčšujú. A to napriek tomu, že máme veľa možností, ako si vychutnať život, radosť sa z neho, že je k dispozícii stále viac hmotných dobier. Prečo sme nešťastní?

Dôvodov môže byť veľa. Depresia môže byť chorobou ako každá iná. Tak, ako moje oči môžu stratiť energiu, moje nohy môžu stratiť energiu aj môj mozog ju môže stratiť a začnem byť depresívny. Ale zároveň si myslím, že si môžeme vyvolať depresiu sami. A to sa stáva vtedy, keď nemáme usporiadané hodnoty. Stavíme si priority, ktoré nie sú správne. Ak dám v rodine na prvé miesto peniaze, potom mi to neskôr prinesie veľa problémov. Napríklad nedostatok komunikácie v rodine. Ak nemám priority v rodine správne usporiadané, nekráčam smerom ku šťastiu. Ale rád by som znovu zopakoval,

že nie každý, kto má depresie, má v neporiadku svoje priority. Schizofrénia, bipolárna porucha a ďalšie choroby môžu byť choroby ako každé iné. Ale veľakrát sa životným štýlom dokážeme k nim dopracovať.

Keď sa opýtam, čo by mala byť - je tá najväčšia priorita pre človeka, určite poviete, že Boh. Čo to znamená v reálnom živote postaviť na prvé miesto Boha?

V prvom rade, nekladím na prvé miesto Boha, ale lásku. Samozrejme, Boh je láska. Ale aj človeku, ktorí neverí, p o v i e m : Postav si lásku za prioritu. A všetky dôsledky

lásky. sv. Augustín hovorieval: „Miluj a rob, čo chceš,“ ... vo svetle lásky. Potom nebudeš môcť, samozrejme, urobiť množstvo vecí, lebo nie sú v kontakte s láskou.

Mám skúsenosť, že nie je možné rásť v láske bez Boha

To je dôsledok.

Čo potom neveriaci človek?

Áno, už sme o tom hovorili. Neveriaci sú v nevýhode. Nikto nikoho neobmedzuje v tom, aby veril. Viera, ak by nebola slobodnou, nebola by vierou. Ale keď si raz zvolíte cestu, povedie vás, kam chce. Nehovorím, že neveriaci nemôže byť dobrým človekom, môže byť dokonca lepším ako veriaci, ak veriaci verí len povrchovo a nie je to pre neho záväzok. Ale často nie sme schopní postúpiť v láske bez Božej moci. Stretávam ľudí, ktorí hovoria, ale veď ja mám rád ľudí, slúžim im. Ale ja ti kladiem otázku. Kto sú tí ľudia, ktorých miluješ? Dokážeš milovať nepriateľa? Dokážeš milovať človeka, ktorý ťa odmieta? Nedokážeš to! V skutočnosti, aj keď miluješ a slúžiš ľuďom, robíš to len pre časť ľudí. Aby si miloval všetkých ľudí, potrebuješ niečo viac.

Pod'me ešte naspäť k pôvodnej otázke. Nezodpovedali sme ju. Čo presne znamená postaviť v živote na prvé miesto Boha?

Znamená to, že môj život musí byť zoradený tak, že hľadám Božiu vôľu. Čo nie je v súlade s Božou vôľou, nie je na môj vlastný prospech. Obráti sa to proti mne. To znamená, že sa neobraciam na Boha nábožnosťou, ale konám z hľadiska poslušnosti. A to, čo žiada Boh, aby som robil, je pre moje vlastné dobro. Pretože Boh vie, čo je pre mňa dobré. A ja ho

poslúchnem aj vtedy, keď mu nerozumiem.

Ale to je veľmi ťažké.

Áno. Všetko, čo je krásne, je veľmi ťažké získať.

Človek vie byť závislý na ľudskej láske. Ako sa dá uchrániť od takejto závislosti?

Závislosť je vždy niečo negatívne. Keď hovoríme o závislosti na láske, musíme sa pozrieť na pravý význam lásky. Mnohokrát chápeme lásku ako niečo, čo ňou v skutočnosti nie je. Napríklad vášeň. Skutočná láska reálne nikdy nedosiahne svoj vrchol. Ak hovoríme o skutočnej láske, nemôžeme byť závislí na ľudskej láske, pretože láska je čosi viac. A ako sa chrániť od závislosti na láske k druhému? Je to otázka rovnováhy a vyrovnanosti. Môžem len povedať, že skutočná láska je vždy pozitívna. Ak som na niekom závislý, začnem byť žiarlivý a to už nie je v poriadku, tu už nie je rovnováha.

Často premýšľam nad tým, že keby Boh dal pociťť svoju lásku každému človeku, ale tak viditeľne – možno emocionálnym dotykom, ktorý my počujeme a vnímame ho, tak sa všetci obrátia a celý svet bude krásny.

Všetko závisí od toho, čo si predstavujeme pod pocitmi. Pozrime sa napríklad na veľmi chorého človeka. Vidíte, keď má vieru, necíti v tej chvíli emocionálnu lásku, ale pociťuje pokoj. Cíti, že keď sa odovzdá do Božích rúk, je schopný sa s tým vyrovať. A to znamená cítiť Božiu lásku. Nepociťuje niečo také, ako keď sú dvaja zamilovaní a zaplavuje ich obrovské nadšenie pre seba, nie. Ale napokon Boh je duch a my sme ľudia. Preto nemôžeme hovoriť o pocitoch medzi Bohom a človekom rovnako ako o pocitoch medzi ľuďmi. Ale môžeme pociťovať pokoj, aj keď sme neúspešní, keď trpíme. A toto je tajomstvo.

Vidíte za ten dlhý čas, čo chodíte na Slovensko, v ľudoch nejaký posun? Menia sa, alebo prichádzajú s tými istými ťažkosťami dookola?

Naozaj vidím zmenu. Pochopiteľne, ak by sa len polovica tých, ktorí chodia na semináre zmenila, tak Slovensko by bolo rajom na zemi. Robíme to isté, čo robí roľník. Zasievame semeno. Niektoré padne na skalú, niektoré do trnia a niektoré do pôdy, z ktorej vyrastú veľké stromy. Máme veľa

príkladov ľudí, ktorí zmenili svoj život. A druhí prichádzajú, ako keby sa ich to ani nedotklo. Všetko záleží od toho, ako spolupracuje ten ktorý človek s Božou milosťou.

Majú podobné ťažkosti ako my aj ľudia v iných kultúrach? Chodíte po celom svete. Vnímate rozdiely?

Rozličné kultúry prinášajú rôzne problémy. Napríklad India – hinduistická kultúra. Ženy tam nie sú stále rovné mužovi. Ešte stále nemôžu byť spolu s ním pri stole. Napríklad v Ghane majú problém, keď sa muž obráti na kresťanstvo a má pritom štyri alebo päť žien. Poviete mu, aby odohnal od seba všetky ženy a nechal si iba prvú? So všetkými deťmi, ktoré má? To je ťažké. Ďalším problémom je chudoba. Ako s ňou žiť? Každá kultúra má svoje ťažkosti a tie treba rozlišovať a pokúsiť sa priviesť veci do rovnováhy.

Ľudia vás milujú, vnímajú to?

Áno, aj ja milujem ich.

Pri prednáškach ale nepôsobíte emotívne. Čo vám dáva radosť zo života?

Nie každá prednáška je založená na emóciách. Verím v emócie, pretože verím, že emócie sú súčasťou ľudskej prirodzenosti. Človek má mozog a srdce. A musíme sa starať o obe časti v nás. Vždy sa môžeme dotýkať emócií, ale musíme byť opatrní, aby sme nemanipulovali v určitých typoch prednášok a hlavne počas modlitieb. A čo mi dáva radosť zo života? Vedomie, že Boh ma volá preto, čo robím. Verím v to, čo kážem. Verím v to, čo zakúšam. Keď zakúšame niečo, máme potrebu to odovzdať iným. Napokon, je to dobrá zvesť, a keď je to zvesť, nemôžem si ju nechať pre seba. V opačnom prípade, na čo by bola? Človek potrebuje povzbudzovať ľudí, dávať im radosť, pokoj. A keď vidím nadšenie ľudí z toho, že chcú poznať hlbšie Boha, tak mi to dáva inšpiráciu, chuť k tomu, aby som to robil ďalej.

*Vanda Tuchyňová
Foto: Elena Ferancová*

Zákaz lamentovania!

Na generálnej audiencii 14. júna na Námestí sv. Petra pápež František prijal s úsmevom plagátik z rúk talianskeho psychológa, psychoterapeuta a odborníka na rozvoj osobnosti - Salva Noè, ktorý napísal knihu s názvom „Prestaň sa ponosovať“. Ani sám autor nečakal, že Svätý Otec si zavesí na dvere svojho bytu tento plagát, s červeným zákazovým znakom a textom: „Zákaz lamentovania - Zákon č. 1 na ochranu zdravia a pohody s dodatkom: „Porušovatelia tohto zákazu budú vystavení syndrómu obete a následnému poklesnutiu nálady i schopnosti riešiť problémy. Trest sa zdvojnásobí v prípade porušenia zákazu v prítomnosti detí. Aby sme sa stali lepšími, treba sa sústrediť na svoje možnosti a nie na svoje limity, a preto: Prestaň bedákať a konaj, aby si svoj život zmenil na lepší.“

Psychológovia zaujali slová v homílii pápeža Františka, kde na text evanjelia o Emauzských učeníkoch povedal: „Všetci učenici mali strach. Neprestávali sa sťažovať a bedákať a čím viac nariekali, tým viac sa uzatvárali do seba samých. Nevideli pred sebou nový horizont, ale iba múr... Sťažovanie sa je zlé – nielen na iných, ale aj na seba samých, keď sa nám všetko javí pochmúrne. Je to zlé, pretože nám to berie nádej.“ Dodal: „Nezahrávajme sa a nezačnime žiť iba so sťažnosťami, ale ak sa niečo nedarí, utiekajme sa k Pánovi a zverme sa mu. Nežijme v sebe sťažnosti, pretože berú nádej, zastierajú pohľad na nové horizonty a uzatvárajú nás do seba samých, a to škodí nášmu srdcu.“

Doktor Salvo Noè povedal: Plagát, ktorý som daroval pápežovi, chce byť spôsobom ako zdôrazniť, že ak strácame čas lamentovaním, tento čas uberáme na úkor hľadania riešení pre zlepšenie nášho života.

-aj-

foto: internet

POZÝVAME VERIACICH NA

DUCHOVNÉ CVIČENIA

téma: „Životné skúšky – cesta rastu“

exercitátor: **Mons. Peter Brodek**

miesto: **Kláštór Hronský Beňadik**

miesto: **Kňazský seminár v Nitre**

termín: **25. – 28. 1. 2018**

termín: **9. – 12. 2. 2018**

*Prihlásiť sa možno na tel: **0911 958 334***

KATOLÍCKA CHARIZMATICKÁ OBNOVA SLOVENSKA

Rožňava: Vdp. Lukáč Dušan (koordinátor), 0903 635 996, lukasd@psg.sk; **Lőrincová Mária**, 0904 549 333, 1mlorincova@gmail.com

Bratislava: Ferancová Elena (zástupca koordinátora), 0905 335 854, seminare.ev@gmail.com

Trnava: Vdp. Gubala Anton, 0905 512 749, franton48@seznam.cz, **Uhlík Štefan**, 0918 558 382, stefanuhlik@caridi.sk

Nitra: Bernátková Mária, 0903 585 586, bernatkova.maria@gmail.com, **Krekánová Oľga**, 0911 958 334, krekánovao@gmail.com

Košice: Slávik Peter, 0908 989 538, peter.sl@centrum.sk, **Klimo František**, 0907 534 970, fklimo@yahoo.com

Banská Bystrica: Vdp. Kocian Václav, 0903 571 499, vacko13@gmail.com; **Nemcová Viera**, 0910 978 956, vierka.jas@zoznam.sk

Spiš: Vdp. Hvizdoš Milan, 0904 109 521; **Hýrošová Juliana**, 0902 737 623, tereziavelka@zoznam.sk

Žilina: Kvašňovský Jozef, 0904 273 060, jozefpc@azet.sk; **Tatarka Pavol**, 0908 570 813, pae.tatarkovi@azet.sk

OBJEDNANIE ČASOPISU

- telefonicky na čísle: **0911 958 334**
- mailom: **krekanovao@gmail.com**
- vyplnený objednávkový formulár poslať na adresu redakcie:

Katolícka charizmatická obnova, Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra

Odporúčané celoročné predplatné 4,00 € možno uhradiť priloženou poštovou poukážkou.

Je to dobrovoľný príspevok pokrývajúci tlač a cenu poštovného.

Časopis **charizma** vychádza 3x do roka.

OBJEDNÁVKA ČASOPISU **charizma NA ROK 2018**

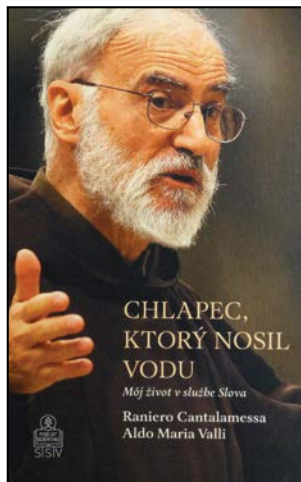
MENO A PRIEZVISKO:

ULICA:

OBEC, PSČ:

POČET VÝTLAČKOV Z KAŽDÉHO ČÍSLA:

Odberateľom, prihláseným v minulých rokoch, posielame časopis aj v budúcom roku bez objednávky.

CHLAPEC, KTORÝ NOSIL VODU MÔJ ŽIVOT V SLUŽBE SLOVA

Raniero Cantalamessa, Aldo Maria Valli

O živote, myšlienkach i skúsenostiach známeho pápežského kazateľa Raniera Cantalamessu sa dozvedáme v knihe rozhovorov s novinárom Aldom Maria Vallim. Kniha vyšla pri príležitosti osemdesiatych narodenín Cantalamessu a prináša aj jeho spätnú rekapituláciu života, zážitky a myšlienky vzácných osobností, s ktorými sa stretol a stretá, ale aj poukázanie na klady i záporny súčasnosti a pohľad do budúcnosti.

RUKA V RUKE S JEŽIŠOM *Elias Vella*

„Po dlhej ceste som prišiel veľmi unavený a vyčerpaný do svojej hotelovej izby, a keď som si chcel otvoriť batožinu, zistil som, že som stratil kľúče. Takmer som spanikáril. Čo by som mal teraz spraviť? Môj priateľ, ktorý ma priviezol do hotela, sa mi pokúsil pomôcť. Priniesol mi škatuľu plnú kľúčov od batožiny. „Pokús sa nájsť ten správny,“ povedal. Nebola to jednoduchá úloha, ale bolo to jediné riešenie. Strávil som viac ako dve hodiny hľadaním kľúča, ktorý by sa mi hodil, ale bezúspešne. Nebolo iné riešenie, ako vypáčiť na batožine zámok. Všetci hľadáme radosť, pokoj a lásku, a keďže ich chceme dosiahnuť, používame všetky typy kľúčov: kľúč politiky, kľúč vedy, kľúč medicíny, kľúč hedonizmu a mnohé ďalšie. No žiadny kľúč sa nám nehodí, pretože nepoužívame pravé kľúče. Jediný kľúč, ktorý dokáže otvoriť batožinu, je Ježiš. Je už načas prestať kráčať vo tme. Je načas začať kráčať ruka v ruke s Ježišom.“ Ako? To nám prezradí najnovšia kniha pátra Eliasa Vellu, z ktorej je daný citát.

Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou alebo telefonicky na čísle 0911 958 334